

hun sig ligesom favntage af Søvnens, mærkede, hvorledes den listede sig over hende nede fra Fødderne, lukkede hendes Øjne og strøg Smerterne fra Hovedet. Men ved den mindste Lyd slog hun Øjnene op og var lysvaagen.

»Jakobe! Er du deroppe? . . . For Pokker, er der ingen hjemme i dette Forstyrrelsens Hus!«

Det var Onkel Heinrichs Stemme nede fra Haven. Jakobe rejste sig langsomt og gik med Besvær ned i Stuerne. I Havesalen fandt hun Onkelen, der efter med sædvanlig Ubeherskethed at have givet sin Forbitrelse Luft, fordi han havde maattet vente, tog en Pakke Papirer frem af sin Brystlomme og stak dem til hende med en Grimace.

»Du har altsaa købt!« sagde hun med pludselig Livlighed.

»Jeg har fulgt din Ordre, .. jeg siger dig det nok engang: jeg vil ikke have noget Ansvar! Jeg har advaret dig tilstrækkeligt. Hold dine Fingre fra det Fluepapir, har jeg sagt! I Længden er det noget Snavs!«

Jakobe smilte triumferende.

»Jeg kan høre paa dig, at de er gaaet op igen idag. Hvad sagde jeg?«

»Hvad sagde jeg . . . hvad sagde jeg,« vrængede han efter hende. »I Fruentimmer er tossede! Har I spillet heldig bare en eneste Gang, bilder I jer straks ind, at I forstaar jer paa Forretning.